

O moarte cu totul aparentă

Se pare că, oricât ar profeți Casandrele, oricât s-ar întinde imperialismul televiziunii și oricât s-ar grupa interesul societății în jurul burselor de valori, teatrul nu va dispărea. Dar, în ipoteza nefericită că acest lucru s-ar întâmpla, prin cine știe ce transfer al funcțiilor sale specifice asupra politicienilor și a instituțiilor politice, asupra oamenilor de afaceri, a sportivilor, a clericilor, a juriștilor, a funcționarilor publici, a cântăreților pop, teatrul ar continua să ființeze măcar prin urmele adânci, indelebile pe care le-a lăsat în lexicul nostru cel de toate zilele.

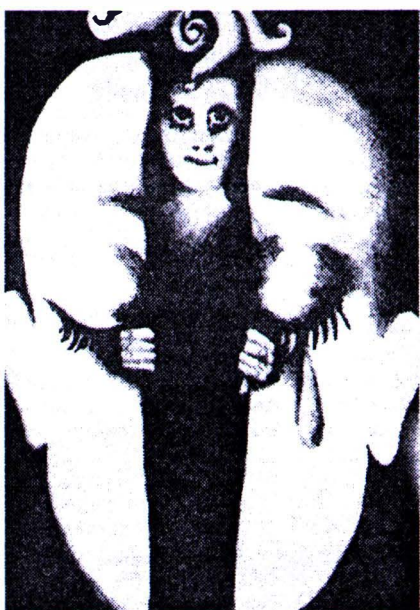
Piară toate **scenele** de teatru din lume, transformă-se în ruine precum atâtea amfiteatre ale antichității, dar conceptul va rămâne, sculptat în granit: **scena** politică va dăinui cât va dăinui și societatea omenească, **scena** internațională nu se va volatiliza atâta timp cât, bunăoară, Europa unită nu va include China și Japonia, oamenii își vor face unii altora **scene** („i-a făcut o scenă lui bărbatu-său că l-a lăsat mut“...), se vor alcătui **scenarii** (nu neapărat de film sau televiziune): **scenariul** revoluției, **scenariul** complotului mondial etc.

Chiar dacă toți **actorii** de teatru se vor pensiona sau se vor recalifica în profesii mai bănoase, **actorii** publici vor juca în continuare pe scena vieții, așa că vom avea **actori** sociali, **actori** politici și chiar **actori** economici. **Acto-**rul descinzând din **acțiune**, nu vom scăpa nici de **acțiuni** greviste, **acțiuni** ale opoziției sau de bursa de **acțiuni**. Iar **actul** de pe scenă va rămâne, în ticul nostru cotidian, **actul** istoric, **actul** privatizării, **actul** reformei și alte întâmplări într-unul, trei sau mai multe **acte**.

Vom păși pe urmele fenomenului revolut și când vom vorbi despre **culisele** puterii sau ale mafiei, despre **cortina** finală care a căzut asupra vechiului regim, despre **lovitura de teatru** pe care încearcă s-o dea o facțiune a partidului, despre **reflectorul** îndreptat asupra **intrigilor** puse la cale de dușmanii noștri, despre o **galerie** care își bate joc de idealurile noastre nobile, despre **regia** mișcărilor sociale și **regizorul** din umbră care este, evident, un partid aflat în opoziție sau vecinul revanșard, despre faptul că majoritatea joacă într-o nouă **piesă** în care s-au schimbat niște **personaje**, despre aceea că într-un fel se văd lucrurile din **loja** majorității și cu totul altfel de pe **străpontina** minorității, despre starea de **catharsis** pe care o trăiește poporul în fața nenorocirilor ce s-au abătut asupra lui, purificându-l. La urma urmei, de ce te uiți la mine ca la **teatru**? Dacă-ți dau vreo două, te fac **afis**! Mai există și **teatru** de operațiuni, și **spectacolul** străzii, și...

Toate aceste reziduuri din Epoca Teatrului vor lucra subversiv, subconștient și subiacent asupra noastră, vor eroda încrederea noastră în perfecțiunea Epocii Postteatrale și vor recompune, încetul cu încetul, un nou Univers, care va fi, spre stupefacția tuturor, vechiul Univers al Teatrului. Astfel că aceia care vor să scape, să uite, să ștergă cu buretele din existența noastră conceptul de teatru se vor mira că el dănuie, infailibil și ineluctabil, în conștiința vie a omului. Teatrul va fi creat din nou din jucăușe resturi etimologice.

■ DUMITRU SOLOMON

desen de A. Grand